

Номаҳои Мансури Ҳошими Хурсонӣ

Пойгоҳи иттилоърасонии дафтари ҳифз ва наشري осори
Мансури Ҳошими Хурсонӣ ҳафизахулоҳ таъоло

Номае аз он ҳазрат ки дар он ёрони худро панд медиҳад.

>>بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Аз бандаи Худо Мансури Ҳошими Хуросонӣ ба гурӯҳе ки ўро ёрӣ мекунад; Ва аммо баъд..

Эй гурӯҳи ёрони ман! Худоро ба ёди шумо меоварам; Ҳамун ки шуморо дар авҷи гумроҳӣ ҳидоят ва дар умқи ҳайронӣ далолат фармуд ва дар бухбуҳаи хорӣ иззат ва дар муҳосираи нодонӣ илм бахшид ва ба роҳе дарандохт ки ростии он қачӣ надорад ва ҳамвории он ноҳамвори намешиносад. Дар ҳоле ки мардум дар пиромуни шумо оташ мегиранд ва даста даста дар торики фуру мераванд. Пас неъматҳои Худоро ба ёд оваред ва бо дасту дил ва забон сипос бигзоред, бошад ки шуморо солеҳоне қарор диҳад ва аз миёнатон шаҳидоне баргузинад.

Эй гурӯҳи ёрони ман! Боре ба саргузашти пешиниён назар кунед ва аз фарҷоми онон ибрат бигиред; Ҳамонон ки рӯзҳои Худоро аз ёд бурданд ва неъматҳои Ўро куфрон намуданд, пас теги бадбахтӣ бар гарданашон фуруд омад ва тири табоҳӣ бар ҷаноғи синаяшон нишаст, пас чунон нобуд шуданд ки гӯйи ҳеҷ гоҳ дар ҷаҳон набуданд! Инки шумо дар заминҳои онон сокин шудаед ва бар вайронаҳои хона сохтаед, пас ба роҳи онон наравед ва ба расмашон накунид ки ончи бар онон расид, бар шумо низ хоҳад расид, то ибрате барои ояндагон шавед, чунонки онон ибрате барои шумо шуданд! Оё касоне аз шумо ки нидои мо ба онон расид ва муддаъӣ шуданд ки онро пазируфтанд, пидоштанд ки ба сирфи иддаёшон воғузошта мешаванд ва ҳаргиз озмуда намешаванд?! Чунин нест, балки ононро меозмоянд то ростгӯӣ ононро аз дурӯғгӯ маълум кунанд; Чароки бисёр лофҳо зада шуда ва андаке амал шудааст. Зинҳор пиндорандаи напиндорад ки Худоро фиреб тавонад дод; Чароки Ў фареботарин ҳилагарҳоро фирефта ва истехзоъ намуда; Ҳангоме ки пиндоштанд аз ниёти онон беҳабар аст ва аз ағрози онон огоҳ нест!

Эй гурӯҳи ёрони ман! Зинҳор ба сабаби ёрии Худованд бар Ў миннате нагузored; Чароки Ў ба ёрии шумо ниёзе надорад, бал ин шумо ҳастед ки ба ёрии Ў ниёзмандед. Оё намедонед ки агар бихоҳад аз регҳо ва сангрзаҳо барои худ ёроне меофаринад?! Пас бо Ў рост бигӯед ва ихлос варзед; Зеро касоне ки дар

осмонанд аз ҳайбати Ў дар ҳаросанд!

Эй гурӯҳи ёрони ман! Манро аз гулҳои замин хабар диҳед ки оё рушд тавонанд кард ҳаргоҳ дар миёнашон алафҳои ҳарз ва буттаҳои хор бошад?! Ҳамчунон шумо рушд натавонед кард монанде ки ба ҳавасҳо ва таъаллуқҳо мубтало ҳасте; Чароки нерӯи шуморо хоҳад гирифт ва вақти шуморо зойеъ хоҳад кард.

Эй гурӯҳи ёрони ман! Ҳамчунонки ширро дар зарфҳои олуи намерезанд, маърифатро дар дилҳои олуи қарор намедиханд ва ҳамчунонки гавҳарро дар сатли зубола намеафкананд, ҳикматро дар синаҳои нопок намегузоранд; То онон ки андешаи бадро аз дилҳои худ зудудаанд ба маърифат даст ёбанд ва онон ки шакро аз синаҳои худ берун рондаанд ба ҳикмат ноил шаванд ва онон ки бадандеш ва шаккоканд дар ҷаҳолат ва беҳабарӣ бимонанд.

Эй гурӯҳи ёрони ман! Ба суҳанам гӯш фаро диҳед то маърифат ёбед ва дар он биандешед то ҳикмат андузед; Чароки шуморо бо он парвариш медиҳам ҳамон тавр ки боғбон дарахти меваро; То аз шумо гурӯҳе бисозам кифоят кунанда барои онки халифаи Худоро дар замин кифоят кунанд. Ҳамоно шумо офарида шудаед барои охират ва на барои дунё; Пас барои охират кор кунед ва худро дилбастаи дунё насозед. Масали шумо масали савораи дарёст ки киштааш дар тӯфон ғарқ шуд; Пас худро ба тахтае овехт то ба ҷазираи ношинохта афтод. Пас чун ба хуш омад ва дар он сайр кард, дарёфт ки он ҷазирае ғайри маскун аст ки дар он ҳайвоноти дарандаанд ва ҷуз андаке об ва ғазо ёфт намешуд. Манро хабар диҳед аз ӯ ки оё ба ин ҷазира дил мебандад ва машғул мешавад ба сохтани иморатҳо — чунонки гӯи барои ҳамеша дар он хоҳад монд— ё инки басанда мекунад ба ёфтани паноҳгоҳе ва машғул мешавад ба сохтани кишти ва гирифтани тӯшае то худро начот диҳад?!

Эй гурӯҳи ёрони ман! Мо дар замоне зиндагӣ мекунем ки чилваҳои дунё фузунӣ ёфта ва фитна ва ошӯб фарогир шудааст. Мардум Худоро фаромӯш кардаанд ва Ў низ онорро аз ёд бурдааст. Дар чунин ҳангомаи балоҳезе танҳо касоне дунёро дигаргун тавонанд сохт ки дунё онҳоро дигаргун насохта бошад.

Эй гурӯҳи ёрони ман! Ҳангоме ки мардум ба дунё машғул шудаанд, шумо ба охират машғул шавед то аз онҳо имтиёз ёбед. Ғуссаи дунёро нахуред; Чароки дунё ғуссаи шуморо намехурад.

Онро вогузored то чарогоҳи касоне бошед ки ба оятҳои Худованд имон намеоваранд ва миён инсоният ва беҳиммат фарке намегузоранд. Онҳо барои онанд ва он барои онҳост. Масали онҳо масали кӯдаке аст ки дар соҳили дарё бозӣ мекунад ва барои худ аз моса¹ биноҳо месозад ва мепиндорад ки боқӣ хоҳанд монд, вале ногоҳ мавҷе мерасад ва ҳамаро хароб мекунад; Пас кӯдак афсус меҳурад ва бо ҳасрат ба мосаҳо менигарад ки чи андоза ранҷи беҳуда кашидааст!

Эй гурӯҳи ёрони ман! Оё таъачҷуб намекунед аз касоне ки шайтонро дӯсти худ гирифта ва ба ӯ маънус шудаанд ва ононро ёрони чудой аз ӯ нест?! Огоҳ бошед ки ҳар чизе ғайри Худо ки шуморо ба худ машғул кунад, шайтон аст. Ин гуна барои шумо масал мезанам то илмро фарогиред ва ба кор бандед, на барои инки аз он лаззат баред ё бо он бар мардумон бартарӣ чӯйед, монанди касоне ки илмро барои дунё фаро гирифтанд то бо он бар ҷаҳон сейтара ёбанд ва амволи ононро ба ботил бихуранд; Балки илмро барои амал фаро гиред ва бидуни чашмдошт ба ҷоҳилон биёмӯzed то мояи хайр ва баракат бошед, на монанди шӯразор ки умеди рӯйиш аз он намеравад!

Эй гурӯҳи ёрони ман! Оё ба ҳамин басанда кардаед ки худро ёрони ман бишумored ва дар амал ба ман иқтидо накунед?! Чигуна метавонам бар шумо қиём кунам дар ҳоле ки то ин ҳад лағзандаед?! Кучо ҳастанд ёрони ростини ман?! Кучо ҳастанд касоне ки чун Масих дунёро пушти сар андохтанд ва аз ҳар таъаллуқе ба он озод гардиданд? Кучо ҳастанд касоне ки бо марг ҳамнишин буданд ва Худоро дар пеши рӯй худ медиданд? Аз ҳавли оташ чунон мегиристанд ки гӯйи модарони фарзанд мурда буданд! Ба атрофи осмон чунон менигаристанд ки мепиндоштӣ фариштагонро дар ҷой ҷои он мебинанд! Худоро мепарастиданд ва аз парастии тоғут мепарҳеختанд. Аз пешвои худ фармон мебуданд ва дар ёрии ӯ аз ҳам пешӣ мегирифтанд. Ту гӯйи тахтаҳои фӯлод буданд ё кӯҳҳои сар ба фалак кашида! Вақте дар суфуфи худ ба сӯй душман метохтанд, ту гӯйи гардубод ва тӯфони шин ба роҳ меандохтанд! Рафтори худро зер назар доштанд ва вақти ҳар суханро мешинохтанд. Ба макорими ахлоқ ороста буданд ва аз разоӣи бузург вораства. Дар замин гумном ва ношинохта буданд ва дар осмон маъруф ва пуровоза. Гард ва хок бар онҳо нишаста буд ва ранги рухсорашон парида

1. Per

буд. Дар миёни шабҳо чунон буданд ки гӯи кандуҳои асаланд! Дар намозу истиғфор ва хондани Куръон субҳ мекарданд ва дар илм ва чиҳод ва хидмат ба мардум шаб. На хаста мешуданд ва на тардид мекарданд. Худояшон биёмӯрзад. Рӯзгори худро гузаронданд ва рафтанд. Акнун шумо барои мо мондаед. Пас бикӯшед ки чонишинони неку бошед барои онҳо ва ба онҳо иқтидо кунед ва бидонед ки фараҷро нахоҳед дид магар он гоҳ ки ин гуна бошед.>>

Шарҳи нома:

Агар ин нома бар мурдае хонда шавад, баъид нест ки зинда шавад ва аммо сухан он ҳазрат ки фармуд <<Мардум Худоро фаромӯш кардаанд ва Ё низ ононро аз ёд бурдааст>>, сухани Худои азвавачал аст ки мефармояд: ﴿نَسُوا اللَّهَ فَنَسِيَهُمْ﴾ (Тавба/ 68); <<Онон Худоро фаромӯш карданд, пас Ё низ ононро аз ёд бурд>> Ва мурод аз он ин аст ки онон Худоро фаромӯш кардаанд, пас Худо низ ононро ба ҳудашон вогузошта, чунонки гӯи ононро аз ёд бурдааст, на инки ҳақиқатан ононро аз ёд бурда бошад; Чароки Худо фаромӯшкор нест; Чунонки фармудааст: ﴿وَمَا كَانَ رَبُّكَ نَسِيًّا﴾ (Марям/ 64); <<Ва Парвардигорат фаромӯшкор нест>> Ва аз инҷо доништа мешавад ки суханони он ҳазрат, агарчи дар мавридӣ ғариб ба назар ояд, мутобик бо суханони Худованд аст ва аз он мафориқат пайдо намекунад ва ин нишонае барои бориқбинон аст.

Бо наҳзати

«Бозгашт ба Ислом»

ошно шавед.

